

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula

Sędziowie: SSO Dorota Maciejewska-Papież (spr.)

SSO Piotr Gerke

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Macieja Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

sprawy **Z. R., I. R. i T. T. (1)**

oskarżonych o przestępstwo z art. 204 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych Z. R. i I. R. oraz oskarżonego T. T. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 11 grudnia 2014r., sygn. akt. III K 437/12

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywiste omyłki pisarskie w zaskarżonym wyroku i tak:

a) w punkcie VII i XXX w miejsce wyrażenia „do stycznia 2012r” wpisuje „do grudnia 2011r”,

b) w punkcie XII w miejsce wyrażenia „od dnia 26.01.2012r” wpisuje „do dnia 26.01.2012r” oraz w miejsce wyrażenia „ustawy o broni” wpisuje „ustawy z dnia 21.05.1999r o broni i amunicji”,

c) w punkcie XXI w miejsce wyrażenia „do kwietnia 2012r” wpisuje „do kwietnia 2011r”,

2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 1, 7 i 11 przyjmuje, iż przypisane oskarżonym czyny stanowią przestępstwa z art.204 § 1 kk. popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 kk., a czynu z punktu XXXII popełnionego w sposób opisany w punkcie 11 oskarżony T. T. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. i I. R., i we wskazanych punktach, jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjmuje art.204 § 1 kk. w zw. z art.91 § 1 kk. a jako podstawę wymiaru kary grzywny przyjmuje art. 33 § 1, 2 i 3 kk. w zw. z art.91 § 1 kk.

b) w punkcie 4, 9 i 13 jako podstawę orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny przyjmuje art.86 § 1 i 2 kk. i art.91 § 2 kk,

c) w punkcie 5, 10 i 14 jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjmuje art.69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk. w zw. z art.65 § 1 kk, a nadto w punkcie 14 przyjmuje, iż rozstrzygnięcie to dotyczy oskarżonego T. T. (1)

3. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

4. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie po 36,66 złotych oraz wymierza każdemu z oskarżonych opłaty za drugą instancję i tak:

a) Z. R. w kwocie 1.500 złotych

b) I. R. i T. T. (1) w kwocie po 660 złotych.

Piotr Gerke Dariusz Kawula Dorota Maciejewska -Papież

UZASADNIENIE

Z. R. został oskarżony o to, że (według numeracji rzymskiej zarzutów z części wstępnej wyroku Sądu I instancji):

I. w okresie od 2010r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji B. M. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...) tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.

II. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji A. W. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

III. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji Ż. P. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

IV. w styczniu 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) i czyniąc sobie stałe źródło dochodu czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez W. W. (1) pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2500 zł, tj. o czyn z art. 204 § 2 kkw związku z art. 65 § 1 kk

V. W. okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji J. K. (2) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.

VI. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji J. K. (3) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

VII. w okresie od września 2011r. do grudnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. S. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

VIII. w okresie od września 2011 r. do stycznia 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. J. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

IX. w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) i czyniąc sobie stałe źródło dochodu czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M. P. pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 50 000 zł tj. o czyn z art. 204 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk.,

X. w styczniu 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. B. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...) tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XI. w okresie od października 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji D. C. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XII. w okresie do dnia 26.01.2012 r. w P. posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci karabinka CZ mod. (...)611 nr (...), która została samodzielną przerobiona w sposób umożliwiający wyposażenie jej w tłumik huk, co czyni z tej broni broń szczególnie niebezpieczną w rozumieniu ustawy o broni, tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

I. R. została oskarżony o to, że (według numeracji rzymskiej zarzutów z części wstępnej wyroku Sądu I instancji):

XIII. w okresie od 2010r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji B. M. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XIV. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji A. W. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XV. w okresie od listopada 2011 r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji Ż. P. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XVI. w styczniu 2012 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) i czyniąc sobie stałe źródło dochodu czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez W. W. (1) pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnęła korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2500 zł tj. o czyn z art. 204 § 2 kk w związku z art. 65 § 1 kk.,

XVII. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji J. K. (2) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...) tj. o czyn z art. 204 § 1 kk

XVIII. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji J. K. (3) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XIX. w okresie od września 2011r. do grudnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji M. S. poprzez wynajmowanie pokoi;

umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XX. w okresie od września 2011 r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji M. J. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXI. w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M. P. pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnęła korzyść majątkową w wysokości co najmniej 50 000 zł, tj. o czyn z art. 204 § 2 kkw związku z art. 65 § 1 kk.,

XXII. w styczniu 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji M. B. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXIII. w okresie od października 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. oraz T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała uprawianie prostytucji D. C. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...) tj. o czyn z art. 204 § 2 kk.,

T. T. (1) z kolei został oskarżony o to, że (według numeracji rzymskiej zarzutów z części wstępnej wyroku Sądu I instancji):

XXIV. w okresie od 2010r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji B. M. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXV. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji A. W. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXVI. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji Ż. P. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie jej przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXVII. w styczniu 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. czyniąc sobie stałe źródło dochodu czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez W. W. (1) pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2500 zł tj. o czyn z art. 204 § 2 kkw związku z art. 65 § 1 kk.,

XXVIII. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji J. K. (2) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXIX. w okresie od listopada 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji J. K. (3) poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji

Towarzyskiej (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXX. w okresie od września 2011r. do grudnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. S. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...) tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXXI. w okresie od września 2011 r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. J. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXXII. w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. i czyniąc sobie stałe źródło dochodu czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez M. P. pobierając ustaloną część uzyskiwanych dochodów na terenie Agencji (...) przy ul. (...), w następstwie czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 50 000 zł, tj. o czyn z art. 204 § 2 kk. w związku z art. 65 § 1 kk.,

XXXIII. w styczniu 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji M. B. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk.,

XXXIV. w okresie od października 2011r. do stycznia 2012r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. oraz Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał uprawianie prostytucji D. C. poprzez wynajmowanie pokoi; umożliwianie przebywania w barze w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie Agencji (...) przy ul. (...), tj. o czyn z art. 204 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III K 437/12, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (według numeracji arabskiej rozstrzygnięć zawartych w sentencji zaskarżonego wyroku):

1. uznał Z. R. za winnego czynów opisanych w pkt I, II, III, V, VI, VII, VIII, X, XI, oraz IX polegającym na tym, że w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z I. R. i T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji M. P. poprzez wynajmowanie pokoi, umożliwianie przebywania w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul.(...) przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw tj. przestępstwo z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 1 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

2. uznał Z. R. za winnego czynu opisanego w pkt IV tj. przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

3. uznał Z. R. za winnego czynu opisanego w pkt XII tj. przestępstwa z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego Z. R. w pkt 1, 2 i 3 wyroku i wymierzył mu karę łączną jednego roku i 3miesiący pozbawienia wolności i połączył kary grzywny orzeczone w pkt 1 i 2 wyroku i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 50 złotych,

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec Z. R. warunkowo zawiesił na okres lat 3 tytułem próby,

6. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 2500 zł,

7. uznał I. R. za winną czynów opisanych w pkt XIII, XIV, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXII, XXIII oraz XXI polegającym na tym, że w okresie od lutego 2011 r. do kwietnia 2011 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z Z. R. i T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiała uprawianie prostytucji M. P. poprzez wynajmowanie pokoi, umożliwianie przebywania w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...) przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw tj. przestępstwo z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 1 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

8. uznał I. R. za winną czynu opisanego w pkt XVI tj. przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

9. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej I. R. w pkt 7 i 8 wyroku i wymierzył karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz połączył orzeczone kary grzywny orzeczone w pkt 7 i 8 wyroku i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20 złotych,

10. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art 70 § 2 kk. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec I. R. warunkowo zawiesił na okres lat 3 tytułem próby,

11. uznał T. T. (1) za winnego czynów opisanych w pkt XXIV, XXV, XXVI, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXIII, XXXIV oraz XXXII polegającym na tym, że w okresie od lutego 2011r. do kwietnia 2011r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. i T. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji M. P. poprzez wynajmowanie pokoi, umożliwianie przebywania w celu znalezienia klienta oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji (...) przy ul. (...) przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw, tj. przestępstwo z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 1 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

12. uznał T. T. (1) za winnego czynu opisanego w pkt XXVII tj. przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych,

13. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego T. T. (1) w pkt 11 i 12 wyroku i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz połączył orzeczone kary grzywny orzeczone w pkt 11 i 12 wyroku i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20 złotych,

14. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec I. R. warunkowo zawiesił na okres lat 3 tytułem próby,

15. na podstawie art. 73 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oddał oskarżonych pod dozór kuratora sądowego,

16. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie po 2206 zł od każdego z oskarżonych i na podstawie art. 17 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych Z. R. i I. R. oraz oskarżony T. T. (1)

Obrońca oskarżonych **Z. R. i I. R.**, zaskarżył to orzeczenie w części dotyczącej oskarżonych w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w odniesieniu do oskarżonego Z. R. w zakresie zarzutu, iż w okresie od dnia 26.01.2012r. w P. posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci karabinka CZ mod. (...)611 nr (...), która

została samodzielowo przerobiona w sposób umożliwiający wyposażenie jej w tłumik huk, co czyni z tej broni broń szczególnie niebezpieczną w rozumieniu ustawy o broni - art. 263. § 2. k.k. - albowiem oskarżony:

- posiadał pozwolenie na liczbę jednostek znalezionych w czasie przeszukania,
- nie dokonał żadnych przeróbek broni objętej zarzutem, nie używał znalezionej rurki jako tłumika,
- nie posiadał broni objętej zarzutem w zakresie niniejszej sprawy - umyślnie,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia [art. 438 pkt. 2) k.p.k.] w zakresie zarzutu, iż w okresie od dnia 26.01.2012 r. w P. posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci karabinka CZ mod. (...)61 nr (...), która została samodzielowo przerobiona w sposób umożliwiający wyposażenie jej w tłumik huk, co czyni z tej broni broń szczególnie niebezpieczną w rozumieniu ustawy o broni:

a. w naruszeniu art. 193 § 1 k.p.k., w związku z art. 201 k.p.k. oraz w związku z art. 196 § 3 k.p.k., w związku z art. 7 k.p.k. - albowiem Sąd wbrew nakazowi wynikającemu z przywołanych przepisów :

o uwzględnił opinię złożoną przez biegłego P. M. (1) - pisemną oraz ustną - nie dopuszczając dowodu z opinii innego biegłego - choć ujawniły się powody osłabiające zaufanie do jego bezstronności,

b. w naruszeniu art. 193 § 1 k.p.k., w związku z art. 201 k.p.k. oraz w związku z art. 196 § 3 k.p.k., w związku z art. 7 k.p.k. - albowiem Sąd wbrew nakazowi wynikającemu z przywołanych przepisów - nie dokonał właściwej oceny dowodu z opinii biegłego P. M. (1) złożonej przed tutejszym Sądem w sprawie VIII W. 1492/12/9 - i to w odniesieniu do okoliczności podanej w pkt 2.a., jak też w zakresie „wywodzonych obowiązków posiadacza broni”,

c. w naruszeniu art. 424. §§ 1 i 2 k.p.k., w związku z art. 410 k.p.k. - polegającym na wewnętrznej sprzeczności orzeczenia w powyższym zakresie (pkt 2.a. i 2.b.) oraz jego uzasadnienia oraz braku należytego odniesienia się do materiału zgromadzonego w sprawie,

d. w naruszeniu art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 1. k.p.k. - w związku z art. 424. §§ 1. i 2. k.p.k. - polegającym między innymi na przytaczaniu w treści uzasadnienia wyroku wyłącznie okoliczności obciążających oskarżonego - z całkowitym pominięciem oraz błędnym przytaczaniem okoliczności dotyczących posiadania broni, miejsc znalezienia broni oraz znalezienia rurki uznanej jako tłumik, a także spraw związanych z odrębnymi nieruchomościami (dowód z ksiąg wieczystych) oraz przeprowadzanym remontem.

3. obrazę przepisów prawa materialnego w odniesieniu do oskarżonych Z. R. i I. R. w zakresie zarzutów polegających na ułatwianiu prostytucji (Z. R. -zarzutów z aktu oskarżenia - I., II., III., V., VI., VII., VIII., IX., X., XI., oraz I. R. - zarzutów z aktu oskarżenia- XIII., XIV., XV., XVII., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII) -art. 204. § 1. k.k. - albowiem prowadzili oni dopuszczalną i zgodnie z prawem działalność gospodarczą - nie wyczerpując przy tym znamion tego przestępstwa,

4. obrazę przepisów prawa materialnego w odniesieniu do oskarżonych Z. R. i I. R. w zakresie zarzutów polegających na czerpaniu korzyści z cudzego nierządu i uczynienia z tego źródła stałego dochodu (Z. R. - zarzutu z aktu oskarżenia - IV. oraz I. R. - zarzutów z aktu oskarżenia - XVI. - art. 204. § 2. k.k. w związku z art. 65. § 1. k.k. - albowiem prowadzili oni dopuszczalną i zgodnie z prawem działalność gospodarczą - nie wyczerpując przy tym znamion tego przestępstwa,

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia [art. 438. pkt. 2) k.p.k.] do oskarżonych Z. R. i I. R. w zakresie zarzutów polegających na ułatwianiu prostytucji oraz w zakresie zarzutów polegających na czerpaniu korzyści z cudzego nierządu i uczynieniu z tego źródła stałego dochodu:

a. w naruszeniu art. 193. § 1 k.p.k., w związku z art. 201. k.p.k. w związku z art. 7. k.p.k. - albowiem Sąd wbrew nakazowi wynikającemu z przywołanych przepisów - w istocie nie uwzględnił treści i wniosków wynikających z opinii biegłej

K. S. - w odniesieniu do świadka M. P. - natomiast kwestie wymagające wiadomości specjalnych podjął i rozważył samodzielnie,

b. w naruszeniu art. 193. § 1 k.p.k., w związku z art. 201. k.p.k. w związku z art. 7. k.p.k. - albowiem Sąd wbrew nakazowi wynikającemu z przywołanych przepisów - w istocie nie uwzględnił treści i wniosków wynikających z opinii biegłej K. S. - w odniesieniu do świadka M. P. - nie uwzględnił wynikającej z treści opinii podatności na sugestie - jako okoliczności wskazującej na wpływ na zeznania świadków przesłuchanych w sprawie,

c. w naruszeniu art. 193. § 1 k.p.k., w związku z art. 7. k.p.k., w związku z art. 424. §§ 1. i 2. k.p.k., w związku z art. 410. k.p.k. - albowiem Sąd wbrew nakazowi wynikającemu z przywołanych przepisów - w istocie nie uwzględnił treści i wniosków wynikających z opinii biegłej K. S. - w odniesieniu do świadka M. P. - co doprowadziło do wewnętrznej sprzeczności ustaleń i wniosków - gdyż z jednej strony mimo opinii biegłej świadek okazał się niewiarygodny - co skutkowało zmianą opisu czynu w zakresie czerpania korzyści przez oskarżonych, zaś z drugiej był wiarygodny - co skutkowało przyjęciem sprawstwa tak wobec M. P., jak i innych kobiet objętych zarzutami,

d. w naruszeniu art. 424. §§ 1. i 2. k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. - polegającym na całkowitym polegającym między innymi na przytaczaniu w treści uzasadnienia wyroku wyłącznie okoliczności obciążających oskarżonych (zeznania M. P. - „mimo wszystko”, zeznania W. W. (2) - „mimo dowodów przeciwnych”) - z pominięciem choćby rozważenia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych.

e. w rażącym naruszeniu art. 4. k.p.k. - w związku z art. 5. § 2. k.p.k. - gdzie pomimo, iż występują w sprawie - zwłaszcza w zakresie odnoszącym się do stanu faktycznego istotne wątpliwości - część z nich nie została w ogóle przez Sąd „zauważona” - zaś pomimo ich podnoszenia w ramach prawa do obrony - wątpliwości zwłaszcza objęte wyżej wskazanymi zarzutami - zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonych,

f. w rażącym naruszeniu art. 4. k.p.k. - w związku z art. 5. § 2. k.p.k. - w związku z art. 7. k.p.k. - poprzez przyjęcie, że pomimo braku jednoznacznych dowodów na prowadzenie agencji towarzyskiej oraz czerpanie korzyści - rozstrzygnięcie tej wątpliwości na niekorzyść oskarżonych.

g. w rażącym naruszeniu art. 7. k.p.k. - polegającym na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, a dokonywaniu częściowo wręcz dowolnej oceny dowodów - między innymi poprzez, iż oskarżeni czerpali korzyści majątkowe od W. W. (1).

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia - mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia [art. 438. pkt. 3) k.p.k.] - wyrażający się tak w braku dokonania niezbędnych ustaleń, jak też w dokonaniu ustaleń błędnych oraz sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału - wyrażający się w szczególności:

- poprzez przyjęcie, iż oskarżeni prowadzili agencję towarzyską - ułatwiając w ten sposób uprawianie prostytucji przez kobiety wymienione w zarzutach w akcie oskarżenia,
- poprzez przyjęcie, iż oskarżeni czerpali korzyści majątkowe od W. W. (1),
- poprzez przyjęcie, iż oskarżony posiadał bez zezwolenia broń w rozumieniu art. 263. §2. k.k.

Kierując się tak sformułowanymi zarzutami obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Oskarżony T. T. (1) zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej jego osoby w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa karnego materialnego wyrażające się w przyjęciu, iż wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi:

a. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej miał podejmować działania służące ułatwianiu prostytucji przez kobiety wymienione w zarzutach objętych aktem oskarżenia (art. 204 § 1 kodeksu karnego),

b. czyniąc sobie stałe źródło dochodu miał podejmować działania polegające na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez W. W. (1) i osiągnąć miał korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2.500,00 zł (art. 204 § 2 kodeksu karnego w związku z art. 65 § 1 kodeksu karnego),

2. naruszenie przepisów prawa karnego procesowego poprzez:

a. nieprawidłową ocenę opinii biegłej K. S. - w odniesieniu do zeznań świadka M. P. polegającą na tym, że opinia została sporządzona przez osobę uprawnioną oraz kompetentną, opinia nie była kwestionowana przez strony, a nadto opinia wskazywała na niską wiarygodność zeznań tego świadka - ale Sąd nie uznał tej opinii za wiarygodną, zaś za wiarygodne uznał zeznania świadka,

- takie stanowisko Sądu spowodowało wewnętrzną sprzeczność wyroku oraz uzasadnienia, gdyż z jednej strony nastąpiła zmiana opisu czynu zarzucanego w odniesieniu do tego świadka (poprzez wyłączenie czerpania korzyści), a z drugiej strony i tak Sąd przyjął, że miał podejmować działania służące ułatwianiu prostytucji także przez tego świadka (naruszenie art. 193 kodeksu postępowania karnego, naruszenie art. 201 kodeksu postępowania karnego),

b. naruszenie zasad orzekania w oparciu o pełen, zgromadzony materiał dowodowy, a także naruszenie zasad sporządzania uzasadnienia poprzez braku należytego wyjaśnienia wskazanej wyżej sprzeczności, a także brak wzięcia pod uwagę i uznania będących konsekwencją wniosków wynikających z opinii tej biegłej jako okoliczności przemawiających na jego korzyść (naruszenie art. 424 § 1 i § 2 kodeksu postępowania karnego, w związku z art. 410 kodeksu postępowania karnego),

c. naruszenie zasad wynikających z przepisów art. 4 kodeksu postępowania karnego, art. 5 § 1 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 424 § 1. i § 2. kodeksu postępowania karnego - poprzez uwzględnienie tak w wyroku, jak też jego uzasadnieniu wyłącznie tych faktów i okoliczności, które przemawiały przeciwko niemu, za całkowitym pominięciem faktów i okoliczności wskazujących na inny przebieg zdarzeń objętych aktem oskarżenia,

d. naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów (art. 7 kodeksu postępowania karnego) gdyż ocena dokonana przez Sąd stała się całkowicie dowolna, a poszczególne oceny dopasowane do treści zarzutów wynikających z aktu oskarżenia czego dowodem jest między innymi ocena opinii biegłej oraz pomimo jej wniosków ocena zeznań świadka M. P.,

3. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez uznanie, iż:

a. miał podejmować działania służące ułatwianiu prostytucji przez kobiety wymienione w zarzutach objętych aktem oskarżenia,

b. czyniąc sobie stałe źródło dochodu miał podejmować działania polegające na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez W. W. (1) i osiągnąć miał korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2.500,00 zł

- i to w sytuacji gdy materiał zebrany w sprawie potwierdzał inną wersję niż ta, która została przyjęta przez Sąd

Podnosząc powyższe oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Przed przystąpieniem do merytorycznej analizy sprawy należy wskazać, że Sąd Odwoławczy na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk sprostował oczywiste omyłki pisarskie w części wstępnej wyroku tj.:

- w pkt. VII i XXX poprzez wpisanie w miejsce wyrażenia „do stycznia 2012r” słów „do grudnia 2011r”,

- w pkt XII poprzez wpisanie w miejsce sformułowań „od dnia 26.01.2012r” oraz „ustawy o broni” odpowiednio wyrażen „do dnia 26.01.2012r” i „ustawy z dnia 21.05.1999r o broni i amunicji”

- w pkt XXI poprzez wpisanie w miejsce słów „do kwietnia 2112r” sformułowania „do kwietnia 2011r”.

Powołane w tych punktach sformułowania odnoszące się do określonego punktu czasowego zostały zapisane niezgodnie z treścią zarzutów zawartych w skardze oskarżyciela publicznego. Z kolei oznaczenie ustawy słowami „ustawy o broni” jest nieprawidłowe, właściwa bowiem nazwa przywoływanego we wskazanym zarzucie aktu prawnego to „ustawa z dnia 21.05.1999r o broni i amunicji”.

Przytoczenie we wskazanych powyżej punktach części wstępnej zaskarżonego wyroku zakwestionowanych sformułowań wynikało więc jedynie z błędu redakcyjnego a nie omyłki merytorycznej.

Wszystkie apelacje wywiedzione w niniejszej sprawie okazały się niezasadne w stopniu oczywistym i nie mogły doprowadzić do uwzględnienia wniosków w nich zawartych. Niemniej zaskarżony wyrok podlegał zmianie, a to ze względu na uchybienia dostrzeżone i konwalidowane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Jedynie tytułem przypomnienia należy wskazać, iż apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k. Apelacja oczywiście bezzasadna jest taką apelacją, której niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność apelacji, bądź jej brak wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane. Opisane powyżej okoliczności zachodziły niewątpliwie w niniejszej sprawie.

W celu uporządkowania dalszych rozważań Sąd Odwoławczy wskazuje, że z uwagi na podmiotową złożoność niniejszego procesu (troje oskarżonych) i jednoczesną zbieżność części zarzutów podniesionych w apelacjach zasadnym było łączne ustosunkowanie się do owych wspólnych zarzutów.

1. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego Z. R. dotyczące czynu z art.263 § 2 kk.

Bezzasadne okazały się zarzuty obrazy przepisów postępowania.

Rozważania Sądu I instancji dokonane w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art.263 § 2 kk. zasługują na pełne uznanie, jako rzeczowe, logiczne, pozbawione sprzeczności.

Należy wskazać, iż słusznie Sąd I instancji przypisał walor pełnej wiarygodności i przydatności dla sprawy opinii biegłego z dziedziny badania broni i balistyki P. M. (1).

Niekwestionowanym przez żadną ze stron jest, iż wspomniana opinia odnosi się do broni będącej przedmiotem niniejszego postępowania tj. karabinka CZ mod. (...)611 kal. 22 (...) nr (...). Nie zostało również podważone, iż owa broń jest bronią palną w rozumieniu ustawy z dnia 21.05.1999r o broni i amunicji.

W ocenie apelującego nie można natomiast przyjąć, że oskarżony świadomie posiadał broń bez stosownego zezwolenia i w tym zakresie wywody i wnioski opinii nie są trafne. Z takim poglądem nie można się jednak zgodzić.

Badając wspomnianą opinię biegłego należy przede wszystkim stwierdzić, że opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, jest jasna i logiczna. Trudno uznać, by zaistniały inne okoliczności osłabiające zaufanie do bezstronności biegłego – nic nie wskazuje, by biegły opiniował w sposób pobieżny, tendencyjny.

Te, jak i przedstawione poniżej argumenty, nie dają podstaw do dyskwalifikacji opinii biegłego, a w konsekwencji nie rodzą potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego.

Nie znalazły uznania podnoszone przez obrońcę okoliczności mające opinię tę dyskredytować.

O konieczności odrzucenia opinii biegłego nie świadczy w szczególności wyrok wydany w przywołanej sprawie VIII W 1492/12, w której opiniował ten sam biegły.

Należy wskazać, iż podstawą wydania we wskazanej powyżej sprawie wyroku uniewinniającego była nie tyle opinia biegłego (zwłaszcza jej nieprzydatność) co okoliczności dotyczące stanu świadomości oskarżonego (obwinionego) co do wyczerpania znamion ustawowych zarzucanego mu wykroczenia. Treść badanej w owej sprawie opinii wskazuje na określony rodzaj broni i ustosunkowuje się do wymogów jej rejestracji. Z kolei uniewinnienie Z. R. opiera się na jego braku wiedzy o parametrach technicznych broni i zaufaniu do opisu technicznego przedstawionego przez sprzedawcę (w ogólnodostępnym sklepie), zgodnie z którym rejestracja tejże broni nie była wymagana. Z owego faktu nie można wnioskować – jak chce tego obrońca – iż oskarżony nie jest „specjalistą w zakresie broni” i nie miał świadomości jakiego rodzaju bronią jest ta, będąca przedmiotem niniejszego postępowania. Należy mieć na uwadze, iż właściwości broni która stała się przedmiotem rozważań Sądu w sprawie VIII W 1492/12 zostały określone przez jej sprzedawcę w załączonej do niej informacji, a nieprawdziwość danych dotyczyła parametrów energii wystrzeliwanego zeń pocisku, co mogło zostać zweryfikowane wyłącznie specjalistycznymi badaniami przeprowadzonymi w warunkach niedostępnych dla zwykłego posiadacza/użytkownika broni.

Z kolei cechy broni zabezpieczonej w niniejszej sprawie były możliwe do dostrzeżenia bez takowych specjalistycznych badań i doskonale widoczne dla jej posiadacza.

Nie budzi wątpliwości i nie wymaga wiadomości specjalnych pogląd, iż posiadacz broni, który ją użytkuje zgodnie z jej przeznaczeniem (nawet sporadycznie), który o nią dba i czyści (co jest niezbędnym elementem zachowania sprawności użytkowej broni), doskonale zna ową broń i wszystkie jej elementy. Oskarżony jest osobą od wielu lat posiadającą i użytkującą wiele sztuk broni różnego rodzaju (przede wszystkim myśliwskiej), osobą dbającą o broń (o czym świadczy stan przedmiotowego karabinka). Stwierdzenia zatem, iż nie znał owej broni, jej części składowych brzmia całkowicie nieprzekonująco i niewiarygodnie, wręcz infantylnie (tym bardziej, że będąc myśliwym musiał zdać przewidziany stosownymi przepisami egzamin, obejmujący również szczegółową znajomość budowy broni myśliwskiej).

Zgromadzone dokumenty wskazują, iż oskarżony nabył ową broń wiele lat temu i do dnia jej zabezpieczenia była ona w jego nieprzerwanym posiadaniu. Nie sposób uznać, by w tak ustalonych okolicznościach oskarżony (jako osoba doświadczona w tej materii, nabywająca określony, wybrany model broni) nie posiadał wiedzy co do faktycznego, fabrycznego wyglądu tego rodzaju broni, który – jak wynika jednoznacznie z opinii biegłego – ewidentnie odbiega od wyglądu przedmiotowego egzemplarza (właśnie z uwagi na jego przerobienie).

O niezasadności stwierdzenia co do pełnej wiedzy oskarżonego o rzeczywistym stanie karabinka nie świadczy w szczególności maskująca nakrętka na gwint zewnętrzny lufy. Jakkolwiek fakt istnienia takiej nakrętki mógł być niedostrzegalny na pierwszy rzut oka dla osób postronnych, tak nie sposób uznać, by był niezauważalny dla właściciela/posiadacza broni (który – jak już wspomniano – z niej korzystał, czyścił ją). Należy podkreślić, że owa nakładka, poza dokładnym jej dopasowaniem do lufy nie była przy tym zamocowana czy zamaskowana w sposób wymagający – dla stwierdzenia jej istnienia – dokonania specyficznych czynności, użycia szczególnych, specjalistycznych narzędzi.

Nie ma decydującego znaczenia kwestia połączenia broni z rurką uznaną przez biegłego za tłumik huk (określaną w dalszej części uzasadnienia jako tłumik).

Przede wszystkim należy wskazać, że z protokołu przeszukania (k.15-22) wynika, iż znaleziona i zabezpieczona została „broń myśliwska m-ki Z. (...) z magazynkiem (bez amunicji) nr (...) z tłumikiem met.”. Zapis ów nie rozstrzyga – jak sugeruje obrońca – że broń i tłumik znajdowały się oddzielnie, a co więcej, na oddzielnych posesjach. Obrońca nie wskazuje przy tym, jaki to „materiał dowodowy” ma przemawiać za jego twierdzeniem.

Nawet jednak jeśliby przyjąć, iż owe elementy w chwili ich znalezienia przez funkcjonariuszy policji nie były ze sobą połączone, to nie przesądza to automatycznie o słuszności twierdzeń apelującego. Przede wszystkim należy wskazać

na dokładne dopasowanie owego tłumika (noszącego w dodatku ślady używania) do zabezpieczonej broni. Obydwa elementy zostały odnalezione na posesji należącej do oskarżonego i przezeń użytkowanej. Nawet jeśli przyjąć, że formalnie można wyodrębnić dwie nieruchomości objęte dwoma księgami wieczystymi to bezspornym jest, iż obie posesje, znajdujące się obok siebie i z sobą graniczące, użytkowane były jako całość wyłącznie przez oskarżonego w sposób przez niego określony, a nie przez osoby postronne z wyłączeniem władztwa oskarżonego. Tłumik ten – zważywszy na jego budowę opisaną w opinii biegłego – z pewnością nie był również „zwykłą rurką”, która mogła być pozostałością po pracach remontowych lub wykorzystana do takich prac. Fakty te nie pozwalają na stwierdzenie zwykłej przypadkowości i zbiegu okoliczności tych zdarzeń tj. znalezienia karabinka i tłumika, ich wzajemnego dopasowania. Takie stwierdzenia wręcz raziłyby naiwnością.

Obrońca wskazując na pominięcie przez Sąd okoliczności mających podważyć poczynione przezeń ustalenia w tym zakresie nie wskazał jednocześnie, jakie okoliczności ustalenia owe dyskwalifikują.

Należy podkreślić, iż prawo do posiadania broni palnej nie należy do zakresu konstytucyjnych praw i wolności obywatelskich lecz jest uprawnieniem ściśle reglamentowanym, uwarunkowanym nie tylko subiektywnie pojmowanym interesem konkretnego obywatela, ale także interesem bezpieczeństwa i porządku publicznego. Stąd też potrzeba restrykcyjnej interpretacji przepisów regulujących tę materię.

W myśl art. 9 ust.1 ustawy o broni i amunicji broń palną i amunicję do tej broni, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 11 ustawy (a które nie dotyczą przedmiotowej sytuacji), można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych - na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

Zgodnie z rozumieniem ustawy broni i amunicji, broń palna wyposażona w tłumik huków lub przystosowana do strzelania z użyciem tłumika huków jest bronią szczególnie niebezpieczną. Przepisy ustawy nie wskazują przy tym, iż bronią szczególnie niebezpieczną jest tylko taka, której cechy kwalifikujące ją do takowej kategorii nadane zostały przez jej producenta. Bronią szczególnie niebezpieczną jest każda, spełniająca wskazane uwarunkowania ustawy o broni i amunicji.

Bronią szczególnie niebezpieczną jest zatem nie tylko taka, przy której stwierdzono zamocowany tłumik huków, lecz również broń przystosowana do jego użycia. Taką też bronią – w świetle jednoznacznej opinii biegłego – był przedmiotowy egzemplarz.

Na broń szczególnie niebezpieczną nie może zostać wydane pozwolenie (art.10 ust.5 ustawy o broni i amunicji; zakaz ów nie dotyczy sytuacji wskazanych w art.29 ust.2 ustawy o broni i amunicji, które to jednak nie odnoszą się do realiów niniejszej sprawy).

W kontekście powyższego nie ma żadnego znaczenia posiadanie przez oskarżonego zezwolenia na broń. Oczywistym jest, że oskarżony nigdy nie uzyskałby zezwolenia na broń przystosowaną do użycia tłumika huków, a zatem broń szczególnie niebezpieczną.

Oryginalny, fabryczny model przedmiotowej broni nie spełniał kryteriów broni szczególnie niebezpiecznej, stąd też nie było przeszkód do uzyskania pozwolenia na jego posiadanie. Dokonane samodzielnie przeróbki spowodowały, że ów karabinek uzyskał cechy broni szczególnie niebezpiecznej. Nie ma przy tym znaczenia, kto dokonał owych przeróbek, w szczególności, czy uczynił to sam oskarżony. Należy mieć na uwadze, iż przedmiotem postawionego oskarżonemu zarzutu nie było dokonanie przerobienia broni, lecz posiadanie jej bez stosownego zezwolenia. Kluczowym jest zatem, czy oskarżony miał świadomość posiadania takowej broni. Pozytywne ustalenie tej okoliczności, w kontekście wcześniej przedstawionych rozważań, nie budzi wątpliwości.

Podsumowując powyższe zasadnym jest stwierdzenie, iż nie sposób doszukać się naruszenia przez Sąd Rejonowy wskazywanych przez apelującego przepisów postępowania. Wszystkie dowody odnoszące się do badanej materii

zostały przez Sąd I instancji uwzględnione i ocenione w sposób pozostający pod ochroną art.7 kpk – nie stwierdzono, by Sąd I instancji uchybił wskazaniom wiedzy lub logicznego rozumowania, by wykroczył poza ramy swobodnej oceny. Swoje stanowisko odzwierciedlił przy tym w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Brak jest również podstaw do wzruszenia w badanym zakresie dokonanej rekonstrukcji stanu faktycznego. Ustalenia faktyczne znajdują swe logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym. W szczególności brak podstaw do przyjęcia, by Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego dokonując niekorzystnych dlań domniemań (zatem by dopuścił się naruszenia art.5 § 2 kpk).

Również rozważania prawne Sądu Rejonowego, poświęcone subsumcji ustalonego stanu faktycznego są prawidłowe i zasługują na uwzględnienie w całej rozciągłości. Nie zachodzi potrzeba rekapitulowania argumentacji Sądu Rejonowego w tym zakresie, wobec czego Sąd Okręgowy również w tym miejscu odsyła do uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Dość jedynie stwierdzić, iż w świetle tych rozważań nie sposób uznać, by doszło do obrazu prawa materialnego.

II. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego Z. R. i oskarżonej I. R. oraz w apelacji oskarżonego T. T. (1) dotyczące czynów z art.204 § 1 kk. oraz z art.204 § 2 kk. w zw. z art.65 § 1 kk.

Nie znajdują uzasadnienia zarzuty skarżących wskazujące na dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy obrazu przepisów postępowania.

Przede wszystkim zakwestionowana została ocena zeznań świadka M. P., a to w kontekście opinii biegłej psycholog, z której wynikało, iż wypowiedzi świadka nie spełniają kryteriów psychologicznej wiarygodności (k.1050-1051).

Wbrew twierdzeniom apelujących, analiza tychże dowodów nie budzi zastrzeżeń, a akcentowana przez apelujących sprzeczność jest jedynie pozorna.

Zasadnie Sąd Rejonowy nadał walor wiarygodności opinii biegłej psycholog uczestniczącej w przesłuchaniu świadka M. P. – nie sposób doszukać się okoliczności podważających dokonaną ocenę tejże opinii.

Powyższe nie świadczy jednak o niespójności wniosków owej opinii z dokonaną oceną zeznań świadka M. P..

Nie ulega wątpliwości, iż M. P. bywała w (...) prowadzonym przez oskarżonych. Okoliczności tej nie przeczą sami oskarżeni.

Jakkolwiek – według opinii biegłej psycholog – zeznania M. P. nie spełniają psychologicznych kryteriów wiarygodności, tak nie sposób przyjąć, by wniosek taki skutkował całkowitą dyskwalifikacją jej wypowiedzi. Dokonując oceny zeznań tego świadka nie sposób nie uwzględnić pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów. To całokształt owego materiału dowodowego – jak słusznie wskazał Sąd I instancji – pozwala na obdarzenie wiarą zeznań M. P. w tej części, która jest podnoszona przez nią konsekwentnie i która znajduje potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, a zatem w części, w jakiej wskazuje, iż pojawiała się w lokalu oskarżonych R., że przebywała tam z zamiarem znalezienia klienta w związku z oferowanymi przez siebie usługami seksualnymi, a w uprawnianiu prostytucji znacząco ułatwiała jej postawa wszystkich oskarżonych.

Wobec wniosków opinii biegłej psycholog, treści zeznań samej M. P. oraz przy braku innych dowodów potwierdzających, by M. P. przekazywała oskarżonym jakkolwiek część dochodów z uprawnianej prostytucji, tej ostatniej okoliczności nie sposób było uznać za w pełni wykazaną. Tym samym, kierując się zasadami procesu karnego, nie można było przypisać oskarżonym w tym zakresie działania realizującego znamiona przestępstwa z art.204 § 2 kk. (w ewentualnym związku z art.65 § 1 kk.).

Dokonując takiej a nie innej oceny opinii biegłej psycholog oraz zeznań M. P. nie sposób zatem przyjąć, by Sąd I instancji samodzielnie ustalił i rozważał kwestie wymagające wiadomości specjalnych.

Lektura akt sprawy pozwała uznać za chybione zarzuty wskazujące na nieprawidłową ocenę zeznań pozostałych świadków.

Nie mają racji apelujący podważając ocenę zeznań świadka W. W. (1).

Przede wszystkim należy wskazać, iż nie sposób doszukać się w zeznaniach samego świadka okoliczności, które wskazywałyby na ich złożenie w warunkach uniemożliwiających swobodne i dobrowolne wypowiadanie się lecz działanie pod wpływem przymusu, groźby, strachu.

Świadka W. nie zdołano przesłuchać na rozprawie, trudno jednak przyjąć, by okoliczność ta skutkowałą automatycznie dyskwalifikacją jej zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego. Podkreślić należy, iż świadka nie przesłuchano w toku postępowania pierwszoinstancyjnego z uwagi na niemożność ustalenia miejsca jej pobytu i doręczenia wezwania. Zatem sugestie obrońcy, jakoby świadek unikała stawienia się na rozprawie a przez to podważała swą wiarygodność są całkowicie nieuprawnione.

Nie sposób również kwestionować zeznań W. W. (1) w oparciu o treść wypowiedzi jej siostry – A. W..

Podkreślić należy, iż ocena zeznań A. W. dokonana przez Sąd Rejonowy nie została podważona. Obrońca wskazał wprawdzie, że na treść wypowiedzi świadka w postępowaniu przygotowawczym miały wpływ osoby ją przesłuchujące, to jednak znamienym jest, że świadek jednoznacznie je podtrzymała na rozprawie oświadczając, iż „zeznawałam prawdę na policji”. Nie sposób zatem odmówić wiary wypowiedziom A. W. złożonym w postępowaniu przygotowawczym, w których opisała poczynania swoje, jak też oskarżonych R. oraz T. T. (1), z których to wypowiedzi wynikało, że trudniła się uprawianiem nierządu, a proceder ten ułatwiali jej oskarżeni (świadek opisała przy tym rolę poszczególnych oskarżonych). Jednoznacznie przy tym wskazała, iż oskarżeni prowadzili agencję towarzyską (...).

Zasadność przyznania waloru wiarygodności wypowiedziom A. W. w przyjętym przez Sąd I instancji zakresie, które nadto znalazły wsparcie w zeznaniach innych świadków, nie budzi zatem zastrzeżeń.

Wbrew twierdzeniom skarżących, treść wypowiedzi A. W. nie przeczy okolicznościom zaprezentowanym przez W. W. (1), nie wskazuje też, by W. W. (1) składała fałszywe zeznania z jakichkolwiek przyczyn.

Mając na uwadze, iż – zdaniem obrońcy – W. W. (1) mogła złożyć zeznania takiej a nie innej treści w obawie przed odpowiedzialnością za posiadanie substancji narkotycznych, nie sposób pominąć, że sama W. W. (1) w swoich zeznaniach przyznała się do posiadania takowych substancji (znalezionych pośród jej rzeczy podczas przeszukania nieruchomości oskarżonych), nie usiłowała wskazywać, że środki te należą do innej osoby. Nie sposób zatem uznać, by kwestia posiadania narkotyków wpływała na treść jej zeznań i przesądzała o tym, że jest ona niezgodna z prawdą.

Nie przekonują również tezy obrońcy, jakoby na wiarygodność zeznań W. W. (1) przekładała się ocena wypowiedzi M. P.. To, że twierdzenia świadka M. P. zostały ocenione we wskazany powyżej sposób nie świadczy samo przez się o kłamliwości zeznań W. W. (1), które są spójne, rzeczowe i logiczne.

Prawdą jest, że żadna z pozostałych przesłuchanych kobiet nie wskazała na przekazywanie oskarżonym jakichkolwiek kwot z tytułu uprawnianego przez siebie nierządu, jednakże – podobnie jak w przypadku M. P. – okoliczność ta nie może skutkować automatyczną dyskredytacją zeznań W. W. (1). Stan rzeczy opisany przez W. W. (1) nie jest wykluczony, obiektywnie i logicznie niemożliwy i to nawet, jeśli świadek była jedyną osobą dzielącą się z oskarżonymi dochodami pozyskanymi z własnej prostytucji.

Jak już wskazano, zeznania W. W. (1) są rzeczowe, logiczne, spójne stąd też brak powodów, dla których należałoby im odmówić wiary.

Na aprobatę zasługuje dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań pozostałych kobiet tj. B. G., J. K. (2), J. K. (3), Ż. P., M. S., M. J., H. P., M. B., D. C., K. R..

Analiza wypowiedzi wskazanych powyżej świadków została przeprowadzona przez Sąd I instancji wnikliwie, nie ma zatem potrzeby ponownego jej dokonywania, sprowadzałyby się ona bowiem do powielenia wywodów Sądu Rejonowego. Zasadnym będzie zatem odesłanie do stosownych fragmentów pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Kwestionując stanowisko Sądu I instancji obrońca (a po części również oskarżony T.) wskazał, iż treść zeznań przesłuchanych kobiet z postępowania przygotowawczego została na nich wymuszona i zasugerowana przez przesłuchujących.

Na okoliczność taką wskazywały B. G., J. K. (2), J. K. (3), D. C.. Tłumaczenia takie nie są jednak przekonujące, jeśli zważyć na spójność wcześniejszych wypowiedzi (zwłaszcza, jeśli weźmie się pod uwagę, iż kobiety składały zeznania będąc przesłuchiwanym przez różnych funkcjonariuszy, tuż po zatrzymaniu, w czasie do siebie zbliżonym, niekiedy identycznym, co wyklucza formułowanie protokołów ich przesłuchań w ustalony odgórnie, bezprawny sposób). Podkreślić należy, że kobiety te do chwili przesłuchania na rozprawie nie czyniły żadnych kroków, by wskazać na niezgodność protokołów ich przesłuchania z rzeczywistym stanem rzeczy (m.in. nie składały skarg na niewłaściwe postępowanie przesłuchujących, nie próbowały w żaden sposób sprostować swoich zeznań). Obawa przed ujawnieniem przed najbliższymi tego, iż zajmowały się prostytutką nie ma żadnego przełożenia na kwestie związane z opisywanym przez nie postępowaniem oskarżonych – kobiety te, podczas owych przesłuchań przyznały się do uprawiania prostytutki, nic zatem nie stało na przeszkodzie, by zaprzeczyć jakiegokolwiek udziałowi (w szeroko pojmowanym rozumieniu) oskarżonych w tym procederze, jeśli faktycznie oskarżeni nie mieli z nim nic wspólnego.

Obrońca podnosząc wspomniany zarzut zdaje się jednak nie dostrzegać, iż nie wszystkie kobiety próbowały na rozprawie wycofać się z wcześniej prezentowanego stanowiska. Świadkowie Ż. P., M. B., M. J. konsekwentnie podtrzymywały swoje zeznania. Wspomniana A. W. wspomniała wprawdzie, iż „odpowiedzi na policji były sugerowane pytaniami” (k.868), to jednocześnie jednak podkreśliła, iż zeznawała wówczas prawdę, niczym nie ubarwiając treści swych wypowiedzi. Owo „sugerowanie” można zatem rozumieć jako ukierunkowanie treści relacji świadka, rozważenie kwestii istotnych z punktu widzenia prowadzonego postępowania, a nie jako wymuszanie takiej a nie innej, niezgodnej z rzeczywistością wypowiedzi.

Zeznania tych świadków, w powiązaniu z uznanymi za wiarygodne wypowiedziami pozostałych osób tworzą spójną całość obrazującą sposób i zakres działania oskarżonych Z. R., I. R. oraz T. T. (1).

W kontekście powyższego sugestie obrońcy, jakoby fakt odmowy dopuszczenia go do udziału w czynnościach w toku postępowania przygotowawczego (przesłuchań świadków) przekładał się bezpośrednio na konieczność uznania zeznań tychże świadków za niewiarygodne, nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Nie sposób doszukać się okoliczności podważających ocenę zeznań pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków. Ocena ta nie została podważona przez skarżących, nie była ona przedmiotem apelacji. Jakkolwiek świadkowie Ci nie uczestniczyli w rozmowach i ustaleniach pomiędzy oskarżonymi a przesłuchanymi w sprawie kobietami, to jednak zeznania tych świadków nie pozostają bez znaczenia. Dość wskazać na wypowiedzi P. M. (2) - taksówkarza, który jednoznacznie wskazał, iż pod adresem G. 16 znajdowała się agencja towarzyska, czy I. W. (sprzedającej kosmetyki) również wskazujących na taką okoliczność, L. U. K. czy J. H. – klientów, którzy jednoznacznie wskazali na ustalony przez Sąd Rejonowy charakter działalności lokalu oskarżonych (pierwszy z nich przyznał przy tym, że korzystał z usług seksualnych tam oferowanych). Wypowiedzi tych świadków wspierają te zeznania kobiet, którym Sąd Rejonowy dał wiarę.

Również ulotki reklamowe o treści „N. klub dla panów” znalezione i zabezpieczone podczas przeszukania nieruchomości oskarżonych Z. i I. R. potwierdzają wskazywany przez świadków charakter działalności prowadzonej przez oskarżonych (k.7-10, 662).

Te okoliczności skarżący już skrętnie pomijają, nie dostrzegając ich lub też nie chcąc ich dostrzec.

Właściwa ocena zeznań świadków jak również zgromadzonych w sprawie dokumentów prowadzi również do uznania za prawidłową ocenę wyjaśnień oskarżonych. I w tym zakresie rozważania Sądu I instancji należy uznać za słuszne.

Niewątpliwie fakt złożenia przez podsądnego wniosku o dobrowolne poddanie się karze nie przesądza sam przez się o zasadności stawianego zarzutu. Należy mieć jednak na uwadze, iż okoliczność związana ze złożeniem takowego wniosku przez oskarżonego Z. R. nie została potraktowana przez Sąd Rejonowy jako jedyna i kluczowa dla oceny jego wyjaśnień i zasadności kierowanych pod jego adresem zarzutów. Wręcz przeciwnie – Sąd I instancji, przedstawiając stanowisko oskarżonego wskazał jedynie na fakt złożenia takowego wniosku nie odnosząc tego w żaden sposób do kwestii wiarygodności zaprezentowanych przezeń wypowiedzi, dokonując oceny owej wiarygodności w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (k.1247-1249). Stwierdzenia obrońcy oskarżonego, iż wspomniany wniosek został złożony wyłącznie po to „by uniknąć długotrwałego postępowania karnego, które w ocenie organów procesowych może i tak – mimo wszystko – być potraktowane jako ułatwianie prostytucji” (k.1301) brzmią co najmniej niezrozumiale, zwłaszcza gdy zważy się na warunki niezbędne dla uwzględnienia takowego wniosku (a więc m.in. gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości – art.387 § 2 kpk) oraz to, że oskarżony w momencie tym korzystał z pomocy obrońcy. Podkreślić należy, iż wyrok wydany wskutek uwzględnienia takowego wniosku jest przecież orzeczeniem potwierdzającym popełnienie wskazanego w nim przestępstwa.

Trafność oceny zgromadzonych dowodów przekłada się na słuszność dokonanej rekonstrukcji wydarzeń.

Nie sposób podzielić argumentów apelujących, by Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w poczynionych ustaleniach faktycznych.

Wskazany już powyżej a uznany za wiarygodny materiał dowodowy wskazuje bez cienia wątpliwości, iż w (...) prowadzonym przez oskarżonych de facto prowadzona była przez nich agencja towarzyska (...). Nie ma przy tym żadnego znaczenia, że Z. i I. R. prowadzili własną, legalną działalność gospodarczą. Okoliczność ta nie wyklucza przecież możliwości zajmowania się procederem, który stanowi naruszenie obowiązującego porządku prawnego. Niewątpliwie fakt oficjalnego prowadzenia własnego gościńca (działalności hotelowo-gastronomicznej) sprawiał, że oskarżeni bez trudu mogli realizować swoje zamierzenia, odzwierciedlone treścią przypisanych im czynów.

Zeznania świadków jednoznacznie wskazują na rolę, jaką w procederze tym odegrał każdy z oskarżonych.

Prawdą jest, iż nie wszystkie wskazane powyżej osoby odnoszą się do udziału w nim T. T. (1), to jednak wiarygodne wypowiedzi świadków A. W., M. B., M. J., M. P., D. C., w kontekście nadto wyjaśnień samego oskarżonego T. i okoliczności jego zatrzymania wskazują bez cienia wątpliwości na słuszność przyjęcia, że oskarżony współdziałał ze Z. i I. R. i to we wszystkich wskazanych sytuacjach.

Niewątpliwie też oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, wszyscy bowiem obejmowali swoim zamiarem realizację ustawowych znamion przypisanych im czynów a zachowanie każdego z nich dopełniało postępowanie pozostałych.

Nie ma przy tym znaczenia, iż rola T. T. (1) była mniej znacząca niż pozostałych oskarżonych, jak już wskazano bowiem, kluczowe znaczenie ma fakt, iż obejmował on swoim zamiarem (we wskazanych w wyroku przypadkach) ułatwianie prostytucji czy też czerpanie z niej korzyści, a jego działanie wraz z postępowaniem współoskarżonych tworzyło zwartą, spójną całość, sprawiało, iż proceder ów sprawnie funkcjonował.

O błędnym odtworzeniu sekwencji zdarzeń nie świadczą w szczególności notatki urzędowe (k.1, 4-5) czy protokół przeszukania pomieszczeń.

Argumentacja obrońcy nie wskazuje, w jaki sposób treść owych notatek ma dyskwalifikować ocenę materiału dowodowego, czy też wskazywać na niewłaściwe ustalenia faktyczne. Podkreślić należy, iż organy ścigania mając informacje o możliwości popełnienia przestępstwa podejmują czynności pozwalające informacje te sprawdzić. Pozytywna weryfikacja owych informacji w żadnej mierze nie świadczy o działaniu tychże organów pod „z góry

przyjętą tezę” i dążenie do przypisania danej osobie „za wszelką cenę” popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa – przyjęcie takiego stanowiska stanowi niedopuszczalne i całkowicie nieracjonalne uproszczenie. To dopiero dowody przeprowadzone z poszanowaniem zasad procedury karnej pozwalają stwierdzić słuszność lub też niezasadność kierowanych oskarżeń. Takie też dowody przesądziły o uznaniu sprawstwa oskarżonych w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do protokołów przeszukań pomieszczeń obrońca wskazał, iż „nie doszło do ujawnienia przedmiotów, które w istocie wskazywać winny na prowadzenie przez oskarżonych działalności, o którą zostali oskarżeni. Z treści protokołów nie wynika by zabezpieczono pościel czy środki higieny, czy środki antykoncepcyjne – pozwalające na prowadzenie agencji towarzyskiej o charakterze takim, jaki wynika z treści zarzutów” (k.1299). Podobny w swej treści zarzut sformułował oskarżony T. T. (1). Nie sposób jednak stanowisk tych podzielić.

Przede wszystkim należy wskazać, iż oględziny i przeszukanie nieruchomości (k.12-22) pozwoliło stwierdzić, iż znajdują się tam pokoje, w których są łóżka i inne meble, znajduje się tam również bar. W kontekście zeznań świadków i przypisanej oskarżonym działalności nie sposób uznać, by do realizacji zachowań zarzuconych i przypisanych oskarżonym niezbędnym było posiadanie innego jeszcze sprzętu, artykułów (kosmetyków, środków czystości itp).

Mając na uwadze, iż zakres podejmowanych czynności i weryfikowanych okoliczności nie wskazywały na przymus zabezpieczenia na potrzeby dalszego postępowania pościeli czy kosmetyków (co byłoby uzasadnione w razie konieczności zabezpieczenia np. śladów biologicznych) przedmiotów takich nie zatrzymano ani też nie zabezpieczono w inny sposób. Bezspornym jest przy tym, że w przeszukiwanych pomieszczeniach znajdowała się pościel, znaleziono też kosmetyki należące do kobiet. Podkreślić należy, iż znalezione zostały również opakowania po prezerwatywach oraz zużyte prezerwatywy (k.14v).

Oczywistym jawi się zatem stwierdzenie, że wynik dokonanych oględzin nie tylko nie wyklucza, lecz wręcz potwierdza zasadność przypisania oskarżonym zarzucanych im zachowań (i – w kontekście argumentów obrońcy – trudno o bardziej wymowne „dowody” niż znalezione prezerwatywy i opakowania po nich).

Chybnym jest również wskazanie obrońcy, iż nielogicznym jest by tylko jedna z kobiet przekazywała oskarżonym część dochodów uzyskanych z prostytucji.

Zarówno obiektywnie, jak i w kontekście zasad logicznego rozumowania okoliczności takiej nie sposób wykluczyć. Konsekwentne i uznane za wiarygodne zeznania W. W. (1) jednoznacznie wskazują na dzielenie się przez nią z oskarżonymi dochodami z własnej prostytucji.

Inne kobiety trudniące się prostytucją okoliczności takiej nie podniosły, a zeznania M. P. w tej części zasadnie uznano za niewiarygodne. Wobec braku innych dowodów wskazujących, by i te kobiety dzieliły się tak uzyskanymi dochodami z oskarżonymi, nie sposób było – w odniesieniu do tychże kobiet – przypisać oskarżonym przestępstwa z art.204 § 2 kk. (w ewentualnej kumulatywnej kwalifikacji z art.65 § 1 kk.). To przypisanie im takowego działania w oparciu jedynie o zeznania świadka W. W. (1) stanowiłoby niedopuszczalne domniemanie.

Sąd Rejonowy dokonał stosownych ustaleń faktycznych w odniesieniu do każdej z kobiet z osobna, w uwzględnieniu dowodów wskazujących na niewątpliwe, jednoznaczne zachowanie oskarżonych. W świetle owego materiału dowodowego zróżnicowanie ustaleń co do W. W. (1) jak i pozostałych kobiet nie budzi zastrzeżeń i wątpliwości. W szczególności nie świadczą o nieracjonalności i sprzeczności odtworzonych zachowań oskarżonych.

Ocena prawna przypisanych oskarżonym zachowań i w tym przypadku nie budzi zastrzeżeń. Sąd I instancji szczegółowo wskazał, dlaczego tak a nie inaczej ocenił postępowanie oskarżonych określając je stosowną kwalifikacją prawną. Nie ma potrzeby powtórnego przywoływania tych wszystkich argumentów, które zasługują na pełne uznanie i wystarczającym będzie odesłanie do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Dość powtórzyć za Sądem I instancji, iż zmiana opisu czynu w odniesieniu do zdarzeń z udziałem M. P. uwarunkowana była zakresem i treścią wiarygodnego materiału dowodowego. Wobec braku dowodów jednoznacznie wskazujących,

że M. P. przekazywała oskarżonym pieniądze pozyskiwane z uprawianej prostytutki, wobec dowodów kategorycznie świadczących o tym, że i tej osobie oskarżeni, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiali prostytutkę poprzez wynajmowanie pokoi, umożliwianie przebywania w celu znalezienia klientów oraz zapewnienie ochrony na terenie agencji towarzyskiej (...), zasadnym było dokonanie korekty pierwotnie stawianego zarzutu poprzez określenie, iż tak stwierdzone postępowanie oskarżonych wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 204 § 1 kk. Wywody obrońcy, jakoby ta zmiana jawiła się wyłącznie jako „kosmetyczna” są całkowicie nieuprawnione (i to nawet w aspekcie argumentów zmierzających do całkowitego zdyskredytowania stanowiska Sądu I instancji).

Zamykając rozważania dotyczące apelacji obrońcy oskarżonych Z. R. i I. R. oraz oskarżonego T. T. (1) w zakresie czynów z art. 204 § 1 kk. oraz z art. 204 § 2 kk. w zw. z art. 65 § 1 kk. należy wskazać, że zarzut wskazujący na dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, mający w istocie wynikać z uchybień proceduralnych (zwłaszcza naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy i rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonych) nie może znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Skarżący nie wykazali skutecznie jakichkolwiek błędów w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Twierdzenia apelujących sprowadzają się do polemizowania ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i to polemizowania w oparciu o kwestie potraktowane wybiórczo, w oderwaniu od całokształtu zaistniałych okoliczności i dlatego nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu.

Należy uznać, iż przeprowadzając analizę materiału dowodowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędów, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia – wbrew stanowisku apelujących, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji w sposób szczegółowy odniósł się do całości dowodów oceniając je w sposób jak najbardziej prawidłowy, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, odnosząc się do całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy (zarówno tych dla oskarżonych niekorzystnych, jak i tych mających przemawiać na ich korzyść). Na podstawie tej oceny właściwie oceniono zgromadzony materiał dowodowy, uznając, że (wyjawszy wyjaśnienia oskarżonych, w zakresie w którym zasadnie uznano je za nieprzekonujące, a w konsekwencji nie zasługujące na przyznanie im przymiotu wiarygodności oraz zeznania świadków w zakresie, w jakim słusznie odmówiono im wiary) tworzy on spójną, rzeczową i logiczną całość, pozwalającą na jednoznaczne odtworzenie przebiegu wydarzeń i ocenę postępowania oskarżonych.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia co do sprawstwa oskarżonych nie nosiły więc znamion twierdzeń gołosłownych, a co za tym idzie – arbitralnych.

Za chybione należy więc uznać zarzuty obrazy przepisów postępowania wskazanych apelacjach, w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk.

Odnosząc się z kolei do kwestii obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk stwierdzić trzeba, iż oczywistym jest, że nie dające się usunąć wątpliwości zawsze rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Reguła in dubio pro reo wchodzi jednak w rachubę jedynie wtedy, gdy – jak wskazuje na to brzmienie wspomnianego przepisu – pojawią się wątpliwości "nie dające się usunąć". Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk, nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć.

W przedmiotowej sprawie, w kontekście poczynionych ustaleń i rozważań, nie sposób przyjąć, by istotnie sąd orzekający powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonych dokonując niekorzystnych dlań domniemań.

Należy też zaznaczyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego

materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Jak dowodzi przedstawiona przez Sąd Odwoławczy analiza zastrzeżeń co do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku podniesionych przez apelujących, wywody te nie spełniają powyższych wymogów i dlatego nie mogły być uznane za zasadne.

Bezzasadne w konsekwencji okazały się również zarzuty obrazy prawa materialnego.

II. Zmiany w zaskarżonym wyroku.

Wywiedzione apelacje, jakkolwiek niezasadne, umożliwiały Sądowi Okręgowemu dokonanie korekty zaskarżonego wyroku z przyczyn dostrzeżonych z urzędu.

Przede wszystkim należy wskazać, iż zachowania oskarżonych przypisane w punktach 1, 7 i 11 zaskarżonego wyroku (opisane w części wstępnej tegoż wyroku w punktach I, II, III, V, VI, VII, VII, X, XI, XII-XV, XVII-XX, XXII, XXIII, XXIV-XXVI, XXVIII-XXXI, XXXIII, XXXIV oraz IX, XXI i XXXII co do których przyjęto nowy opis) nie stanowią – jak to literalnie ujęto – jednego przestępstwa z art.204 § 1 kk. w zw. z art. 91 § 1 kk. lecz każde z nich stanowi odrębne, samodzielne przestępstwo z art. 204 § 1 kk. Wszystkie one zostały przy tym popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 kk.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjmując spełnienie kryteriów z art.91 § 1 kk. niewłaściwie odzwierciedlił owe ustalenia w podstawie skazania, jak też w podstawie wymiaru kary (nie powołując w niej art.91 § 1 kk.).

Wobec tego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok we wskazanych punktach 1, 7 i 11 w ten sposób, że przyjął, iż przypisane oskarżonym czyny stanowią przestępstwa z art.204 § 1 kk. popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 kk., i jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjął art.204 § 1 kk. w zw. z art.91 § 1 kk. a jako podstawę wymiaru kary grzywny – art. 33 § 1, 2 i 3 kk. w zw. z art.91 § 1 kk.

Ponadto poczynione ustalenia wskazują jednoznacznie, iż czynu przypisanego w punkcie XXXII oskarżony T. T. (1) dopuścił się wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. i I. R., a nie – jak przyjął Sąd Rejonowy – wspólnie i w porozumieniu ze Z. R. i T. T. (1).

Nieprawidłowo Sąd I instancji określił również w punktach 4, 9 i 13 podstawę orzeczonej kary łącznej. Mając na uwadze, iż połączeniu podlegały kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa jednostkowe i przestępstwa popełnione w warunkach ciągu przestępstw, podstawą wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny winien być art.86 § 1 i 2 kk. i art.91 § 2kk. Stąd potrzeba dokonania stosownej zmiany orzeczenia i w tym zakresie.

Wadliwie również przywołano podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych oskarżonym kar łącznych pozbawienia wolności. Przepisami określającymi warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, w uwarunkowaniach odnoszących się do oskarżonych (tj. do sprawców, którzy dopuścili się popełnienia przestępstwa w warunkach art.65 § 1 kk., nawet, jeśli kryteria te dotyczą jednego z kilku przypisanych przestępstw) są art.69 § 1 kk. i art.70 § 2 kk. na którego konieczność stosowania wskazuje art.65 § 1 kk. Wszystkie one powinny być zawarte w podstawie prawnej badanego rozstrzygnięcia.

Wobec tego koniecznym była zmiana punktów 5, 10 i 14 zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności art.69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk. w zw. z art.65 § 1 kk.

Nadto w punkcie 14 przyjęto, iż rozstrzygnięcie to dotyczy oskarżonego T. T. (1), a nie I. R. (której dotyczy punkt 10 orzeczenia). Na konieczność takiej zmiany wskazuje nie tylko umieszczenie owego rozstrzygnięcia w części wyroku odnoszącej się do T. T. (1), ale również treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

III. Ocena sankcji orzeczonej wobec oskarżonych i rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego.

Mając na uwadze zakres apelacji obrońcy oskarżonych Z. i I. R. oraz apelacji oskarżonego T. T. (1) koniecznym stało się jeszcze odniesienie się do kwestii orzeczonej wobec oskarżonych kary.

I w tym zakresie nie sposób czynić wobec Sądu I instancji żadnych uwag. Dokonane przez Sąd Okręgowy zmiany zaskarżonego wyroku nie miały żadnego wpływu na tę kwestię.

Sąd Rejonowy określając wymiar sankcji uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia przestępstw zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej.

Przedstawione przez Sąd I instancji argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej represji zasługują za uwzględnienie i aprobatę.

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż na korzyść oskarżonych przemawia niewątpliwie ich wcześniejsza niekaralność.

Jednocześnie jednak trafnie Sąd I instancji podkreślił zakres przestępczego działania, sposób popełnienia przez oskarżonych przypisanych im przestępstw, stopień społecznej szkodliwości czynów.

Zważywszy na ustawowy wymiar kary przewidziany za popełnienie przypisanych oskarżonym przestępstw, orzeczone kary jednostkowe, jak również orzeczone kary łączne pozbawienia wolności nie przekraczają stopnia winy oskarżonych i z pewnością nie są rażąco surowe.

Podobnie ocenić należy wymierzone oskarżonym kary grzywny, które uwzględniają nadto ich możliwości majątkowe.

W pełni zasadne jest również stanowisko Sądu Rejonowego wskazujące na zasadność warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonych oskarżonym kar łącznych pozbawienia wolności.

Okres próby, jak również oddanie oskarżonych w tym czasie pod dozór kuratora sądowego nie budzą zastrzeżeń.

Słusznym jest również orzeczenie przepadku korzyści majątkowej.

Nie może ująć uwadze, iż zastosowane sankcje nabierają znaczenia nie tylko w zakresie indywidualnego ale też i ogólnego oddziaływania, należy bowiem mieć na względzie, iż kształtowanie prawidłowych postaw co do przestrzegania porządku prawnego zależy od stosowania właściwej represji i eliminowania poczucia bezkarności, odczucia przyzwolenia dla popełniania przestępstw, zwłaszcza w razie kolejnego wejścia w konflikt z prawem.

Wobec powyższego, zarówno zasady oddziaływania kary, tak wychowawczego (co do samych oskarżonych), jak i w zakresie oddźwięku społecznego, czynią słusznym orzeczenie sankcji w wymiarze określonym przez Sąd I instancji i nie sposób doszukać się okoliczności wskazujących, by Sąd I instancji uchybił regułom związanym z jej kształtowaniem. W ocenie Sądu Okręgowego ostatecznie określona wobec oskarżonych represja karne jest właściwa, spełnia wszystkie cele i zasady sprawiedliwej odpłaty.

Nie dopatrując się żadnych przesłanek do dokonania jakiegokolwiek zmiany zaskarżonego orzeczenia poza korektą już powyżej wskazaną, czy też podstaw do jego uchylecia, a w tym okoliczności z art. 439 § 1 kpk oraz art. 440 kpk, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Natomiast orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w stosunku do oskarżonych opiera się na treści przepisu art. 627 kpk i art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, a także art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Piotr Gerke Dariusz Kawula Dorota Maciejewska -Papież